

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: L.N.**, nar. „X“, bytem „X“, **zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6.5.2014, č.j. KrÚ 29714/2014/ODSH/8,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 10.3.2014, č.j. OSA/P-2022/13-D/28, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Tohoto se přestupku se žalobkyně dopustila tím, že neodevzdala řidičský průkaz v zákonné lhůtě pěti pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně vydané pod č.j. OSA/P-466/13-D/32, kterým jí byla uložena (mimo jiné) sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a povinnost uhradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem:

Namítla, že neexistoval právní důvod k odevzdání řidičského průkazu, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30.10.2013, č.j. OSA/P-466/13-D/32, do vydání žalobou napadeného rozhodnutí a ani do okamžiku podání žaloby nenabývalo právní moci a žalobkyni tak „*nikdy nevznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat*.“ Povinnost odevzdat řidičský průkaz vznikla žalobkyni právě na základě výše citovaného rozhodnutí (dále jen „*rozhodnutí ze dne 30.10.2013*“). To však dosud „*nenabývalo právní moci*“, neboť bylo doručeno zástupce žalobkyně při osobním nahlédnutí do spisu až dne 5.3.2014, který proti tomuto rozhodnutí podal včasné odvolání dne 9.3.2013. V případě rozhodnutí ze dne 30.10.2013, kterým byl žalobkyni uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, na základě něhož měla žalobkyně odevzdat svůj řidičský průkaz, zástupce žalobkyně v podání ze dne 5.2.2013 žádal výslovně správní orgán prvního stupně o doručování písemností na e-mailovou adresu ... Správní orgán prvního stupně se nepokusil o doručení tohoto rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce žalobkyně a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu jejího zástupce, když musí předcházet uložení písemnosti dle § 23 správního řádu. Byť správní orgán prvního stupně vyznačil právní moc dle doručení svého rozhodnutí fikcí na adresu trvalého pobytu tehdejšího zástupce žalobce, tuto vyznačil nesprávně, neboť doručení fikcí by se aplikovalo jen tehdy, pokud by doručení na adresu trvalého pobytu předcházel pokus o doručení na adresu k doručování, tj. v daném případě elektronickou adresu výše uvedenou. Ve spisovém materiálu neexistuje důkaz, že správní orgán prvního stupně vypravil písemnost na elektronickou doručovací adresu zástupce žalobce v souladu s právními předpisy. Zmocněnec žalobkyně na tuto skutečnost upozornil správním orgánem, ten však na to „*nereflektoval*“. Dle názoru žalobkyně měl správní orgán prvního stupně vyčkat pokračování vedení řízení do doby, než bude vyřešena předběžná otázka, tedy do doby, kdy bude pravomocně rozhodnuto o zmíněném odvolání směřujícím proti rozhodnutí ze dne 30.10.2013. Výsledkem rozhodnutí o opravných prostředcích týkajících se rozhodnutí ze dne 30.10.2013 by totiž „*bylo jednoznačné konstatování..., že rozhodnutí OSA/P-466/13-D/32 právní moci ke dnu 30.11.2013 nenabýlo a právní moc na něm byla vyznačena chybně*.“ Žalobce zpochybnil doručování písemností, které se týkalo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku z důvodu neodevzdání řidičského průkazu. Zástupce žalobkyně požádal o doručování na elektronickou adresu..., avšak správní orgány namísto doručování na doručovací adresu zasílaly písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobkyně a u takto odesílaných písemností uplatňovaly doručení tzv. fikcí. Žalobkyni tak bylo upřeno právo účasti na ústním jednání, neboť její zmocněnec nebyl k ústnímu jednání předvolán a věc byla projednána v rozporu s ust. § 74 zákona o přestupcích. Rovněž jí bylo upřeno právo na dvouinstančnost řízení, když jejímu zmocněnci nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně rovněž nebyla vyzvána k doplnění blanketního odvolání. Konečně žalobkyně namítla, že byly porušeny zásady „*individuálního uvážení*“. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí „*fakticky vlastní postup nijak nezodůvodnil*“, když „*zkopíroval*“ obsah rozhodnutí v jiných věcech. Žalobkyně porovnávala obsah žalovaného rozhodnutí s jinými dvěma rozhodnutími ve věcech přestupků, ve kterých je oproti žalovanému rozhodnutí doplněno odůvodnění rozhodnutí o individuální právní posouzení v rozsahu necelé

půl strany normovaného textu. Takový postup je nepřípustný. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalovanému není ze spisového materiálu známo, že by rozhodnutí ze dne 30.10.2013 bylo zrušeno či uznáno za nedoručené. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 30.11.2013, což vyplývá ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně, kdy byla v době rozhodování v evidenční kartě řidiče vyznačena blokáce řidičského oprávnění od 30.11.2013 a součástí spisového materiálu bylo i nadále uvedené rozhodnutí ze dne 30.10.2013, jímž byl uložen žalobkyni zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Správní orgány přitom vycházely ze zásady správnosti aktů orgánu veřejné moci, tedy pokud příslušný orgán při pravomocném rozhodnutí nezruší nebo neopraví doložku právní moci, je uvedené rozhodnutí nutno považovat za pravomocné. Žalovanému není známo, že by se „*v tomto směru cokoliv změnilo*“, tedy nadále zůstává „*přesvědčen*“ o existenci rozhodnutí, na základě něhož vznikla žalobkyni povinnost odevzdat řidičský průkaz. Pokud se týče zasílání písemností správním orgánem, tyto byly zasílány v souladu se zákonem jednak elektronicky e-mailem, jelikož přijetí zmocněnec žalobkyně nepotvrdil, proto byly zasílány písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce. To vyplývá ze spisového materiálu. V poslední námitce žalovaný uvedl, že argumentace žalobce je zcela bezpředmětná, když veřejný zájem ve smyslu ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) v předmětném řízení dotčen nebyl. Žalobce ani v odvolání nikde neuvedl, v čem spatřuje nezákonnost uvedeného řízení, potažmo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rovněž nespatřuje za nezákonné používání obdobného nebo stejného textu odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když naopak se tím naplňuje zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za

nesrozumitelně a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení ze dne **8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře,

že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne

12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se **správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek**. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že **z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů**.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod

č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí **netrpí** vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů** (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí o přestupku podle ust. § 41 zákona o přestupcích, kterého se žalobkyně dopustila tím, že **v zákonné lhůtě neodevzdala svůj řidičský průkaz, přičemž povinnost odevzdat řidičský průkaz jí vznikla na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30.10.2013, č.j. OSA P-466/13-D/32, kterým jí byla mimo jiné uložena i sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel (dále jen i jako „rozhodnutí ze dne 30.10.2013“ nebo „rozhodnutí č.j. OSA P-466/13-D/32“).**

Stěžejní námitkou bylo její tvrzení o tom, že toto rozhodnutí ze dne 30.10.2013 „*nenabylo právní moci*“, zpochybňovala skutečnost, že správní orgány v řízení o přestupku, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, nemohly z tohoto rozhodnutí vycházet, když toto *nenabylo právní moci*, žalobkyni „*nikdy nevznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat*“. Své tvrzení o tom, že toto rozhodnutí *nenabylo* dosud právní moci, žalobkyně zdůvodňovala tím, že rozhodnutí ze dne 30.10.2013 nebylo údajně doručeno zmocněnci žalobkyně (jak vyplývá ze správního spisu, jedná se o soudu ve správním soudnictví již dobře známého zmocněnce žalobců zastupujících v těchto přestupkových věcech, R.K.), a to na jeho e-mailovou adresu ... Žalobkyně pak v této stěžejní námitce (bod II. žaloby) zpochybňovala právní moc tohoto rozhodnutí ze dne 30.10.2013, když namítala, že „*dle informací obsažených ve spise se správní orgán prvního stupně nepokusil o doručení rozhodnutí na tuto el. adresu, a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí u doručení rozhodnutí žalovaného na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce*“. Dále ve vztahu k této stěžejní námitce tvrdila, že zmocněnec žalobce podáním ze dne 9.3.2013 na uvedené skutečnosti zahrnující i její tvrzení o tom, že rozhodnutí ze dne 30.10.2013, na jehož základě byla povinna odevzdat řidičský průkaz, jí nebylo dosud doručeno, a *nenabylo* tak právní moci a jí tak „*nikdy nevznikla povinnost řidičský průkaz odevzdat*“. Tvrdila, že toto upozornění, resp. vyjádření, došlo do sféry správního orgánu prvního stupně, a že „*případné technické problémy na straně správního orgánu prvního stupně nemohou být k tíži žalobkyně*“. To, že se správní orgán prvního stupně dosud nevyjádřil k návrhům žalobkyně v řízení v prvním stupni, „*zavdává důvod ke zrušení rozhodnutí*“. Dále v této části žaloby tvrdila, že správní orgán prvního stupně, měl vyčkat v pokračování vedení řízení o přestupku do doby, než bude vyřešena „*předběžná otázka*“, tedy do doby, kdy bude pravomocně rozhodnuto o jejím odvolání, které podala proti rozhodnutí ze dne 30.10.2013.

V této části žaloby pak žalobkyně uvedla (část II. žaloby) tuto větu:

„Správní orgán na návrh na přerušení řízení z důvodu předběžné otázky nijak nereagoval, resp. reagoval rozhodnutím o vině žalobkyně.“

Uvedenou stěžejní námitku, včetně výše zmíněné zvýrazněné věty, musel krajský soud opětovně přesně vymezit, neboť ta má pro stávající rozhodování soudu o žalobě zásadní význam.

Rozhodnutí o této žalobě, tedy i o této námitce, totiž bylo předmětem **předchozího rozsudku podepsaného soudem, a to ze dne 25.2.2015, č.j. 52A 47/2014-72.** Krajský soud jako základní důvod pro zamítnutí žaloby v tomto předchozím rozsudku spatřoval v tom, že žalobkyně se nemohla v řízení o přestupku domáhat toho, aby správní orgány, a potažmo soud, přezkoumávaly správnost doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013 jmenovanému zmocněnci žalobkyně R.K., když předmětem daného soudního řízení, tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí o uložení sankce za neodevzdání řidičského průkazu, není přezkum tohoto rozhodnutí ze dne 30.10.2013, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku. To v podstatě bylo podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku. Krajský soud vycházel z toho, že správní orgány v řízení o přestupku mohly aplikovat **zásadu presumpce správního aktu, ale nemohly hodnotit uvedené námitky žalobkyně zpochybňující vyznačenou doložku právní moci na rozhodnutí ze dne 30.10.2013, přičemž správní orgány v řízení o přestupku, a potažmo i soud mohly vycházet pouze ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, na základě kterých byla tato doložka právní moci vyznačena.** Z tohoto správního spisu vyplývá, že rozhodnutí ze dne 30.10.2013 bylo doručeno zmocněnci žalobkyně R.K., v souladu se správním řádem (dle ust. § 19 a § 20 správního řádu, tedy v daném případě fikcí, což vyplývá z doručení založené u tohoto rozhodnutí, když toto rozhodnutí ze dne 30.10.2013 je ve správním spisu týkajícího se rozhodnutí o přestupku založeno na č.l. 18 – 20, doručení je na č.l. 21). Krajský soud tak dospěl k závěru, že se těmito námitkami žalobkyně týkajícími se zpochybnění doručení rozhodnutí ze dne 30.10.2013, a tím pádem i právní moci tohoto rozhodnutí, nemohl zabývat, neboť správní orgány, a potažmo i soud, musely vycházet ze **zásady presumpce správního aktu.** Tím podle názoru krajského soudu byly vypořádány všechny, tj. všechny námitky žalobkyně uvedené v žalobním bodu ad. 2 žaloby, tedy i tvrzení žalobkyně obsažené v poslední větě této části žaloby o tom, že správní orgán na návrh na přerušení řízení z důvodu předběžné otázky nijak nereagoval, resp. reagoval rozhodnutím o vině žalobkyně. Jestliže přece správní orgán mohl dle názoru krajského soudu vycházet ze zásady presumpce správního aktu, rozhodnutí ze dne 30.10.2014, tak je tím logicky zodpovězena otázka jeho reakce či pasivity ve vztahu k údajnému návrhu žalobkyně na přerušení řízení z důvodu předběžné otázky. Je faktem, že se krajský soud v předchozím rozsudku k této větě výslovně nevyjádřil, avšak **vypořádání této námitky bylo podle mínění krajského soudu konzumováno uvedením jeho názoru o tom, že správní orgány správně vycházely ze zásady presumpce správnosti uvedeného rozhodnutí ze dne 30.10.2013, a nebyly tak povinny reagovat na údajné návrhy žalobkyně na řešení předběžné otázky či přerušení řízení.** K tomu lze jen uvést, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, k tomu též rozsudek NSS ze dne 12.3.2015, č.j. 9As 221/2014-43, ze dne 29.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50).“ Podstatné je i podle názoru NSS to, aby „se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech

konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek...z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí, není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujících jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2014, č.j. 7Afs 85/2013), anebo jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 22.10.2014, č.j. 6Ads 237/2014-9, že „povinnost orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurg V. Nizozemí*). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím, minimálně implicitně námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6Ads 237/2014-9, či rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9Afs 70/2008-13).

Přes výše uvedené skutečnosti měl Nejvyšší správní soud jiný názor, když rozsudkem ze dne 13.8.2015, č.j. 9As 60/2015-39, (dále jen „zrušující rozsudek NSS“) zrušil zmíněný předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 52A 47/2014-79, a to právě z důvodu, že se v podstatě soud nevypořádal se všemi dílčími námitkami a argumentací uvedenou v této části žaloby, a to konkrétně se nezabýval uvedenou výše citovanou poslední větou části II. žaloby, ve které byla obsažena námitka, že „správní orgán prvního stupně nijak nereagoval na její návrh na přerušení řízení z důvodu existence předběžné otázky.“ (srov. bod 22 – 25 zrušujícího rozsudku NSS). V souvislosti s tímto závěrem NSS je však nutné konstatovat a v první řadě zdůraznit závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v bodu 41 zrušujícího rozsudku NSS, ve kterém NSS konstatoval, že „závěry krajského soudu týkající se presumpce správnosti doložky právní moci tohoto rozhodnutí (tj. rozhodnutí ze dne 30.10.2013 – pozn. krajského soudu) stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila, Nejvyšší správní soud se tedy nemohl touto otázkou zabývat.“ Tento základní a stěžejní závěr krajského soudu v předchozím jeho rozsudku, který se týkal presumpce správnosti doložky právní moci tohoto rozhodnutí, tak obstál a nebyl vůbec zpochybněn, čili krajský soud nevidí důvod, proč by opětovně nemohl o tento závěr opřít odůvodnění svého rozsudku. Tento závěr krajského soudu, včetně dalších vztahujících se ke zbývajícím žalobním bodům (doručování rozhodnutí o přestupku na el. adresu zmocněnce žalobce v přestupkovém řízení, tj. řízení, ve kterém bylo vydáno žalované rozhodnutí, tj. M.V. na adresu ... – tj. žalobní bod označený jako „doručování písemností v rozporu se zákonem“ a žalobní bod obsažený v žalobě pod nadpisem - porušení zásady individuálního uvážení, ve světle zrušujícího rozsudku obstál, a proto krajský soud v další části tyto závěry uvede stejně tak, jak to učinil v odůvodnění zrušeného předchozího svého rozsudku. Navíc „obohatí“ své závěry o Nejvyšším správním soudem vytýkaný nedostatek, tj. konkrétně se vyjádří k uvedené poslední větě v části II. žaloby, a poté bude ještě reagovat další „výtku“ Nejvyššího správního soudu obsaženou v bodě 42 zrušujícího rozsudku (ten je umístěn hned za bodem 41 zrušujícího rozsudku, ve kterém NSS konstatoval, že závěry krajského soudu týkajícího se presumpce správnosti doložky právní moci žalobkyně nezpochybnila a NSS, že se nemohl touto otázkou zabývat), kdy

NSS konstatoval, že soud „vůbec nezkoumal“, jak správní orgán prvního stupně postupoval při doručování zmocněnci žalobce R.K., tj. jak doručoval na jeho el. adresu rozhodnutí ze dne 30.10.2013, č.j. OSA/P-466/13-D/32, tj. právě to rozhodnutí, ve vztahu k němuž obstála v podstatě výše zmíněná argumentace soudu o aplikaci zásady presumpce tohoto správního aktu, tj. to, že z tohoto důvodu nelze považovat uvedenou stěžejní námitku žalobce za důvodnou, když správní orgány v řízení o přestupku byly oprávněny při použití této zásady vycházet z toho, že toto rozhodnutí bylo na rozdíl od názoru žalobkyně pravomocné. Na tomto místě musí soud konstatovat, že v takovém případě je zcela nadbytečné zkoumat otázku doručování tohoto rozhodnutí ze dne 30.10.2013, neboť tím by soud „popřel sám sebe“, když by na jedné straně tvrdil, že správní orgány byly oprávněny vycházet v souladu s aplikací zásady presumpce správnosti (viz výše) z toho, že toto rozhodnutí nabylo právní moci (a bylo tedy R.K. doručeno fikcí) a na druhé straně by se musely zabývat, zda toto doručování R.K., dle jeho požadavku na el. adresu proběhlo zákonným způsobem. Žalobkyně přece má možnost, i kdyby měla pravdu v tomto žalobním bodu, tj. v otázce týkající se doručování, tj. že toto rozhodnutí nebylo v právní moci, domoci se nápravy. **Jak žalobkyně v žalobě sama tvrdila, podala proti tomuto pravomocnému rozhodnutí odvolání, výsledek tohoto odvolacího řízení nelze v tomto řízení o přestupku předjímat, když správní orgány byly oprávněny vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí ze dne 30.10.2013 nabylo právní moci (argumentace soudu viz výše, aplikace zásady presumpce správnosti doložky právní moci tohoto rozhodnutí), a pokud by byla případně úspěšná, byl by to důvod obnovy řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno. Pokud by naopak bylo třeba zkoumat otázku zákonnosti doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013 v tomto předmětném soudním řízení, tak by nemohly logicky obstát závěry soudu o aplikaci zásady presumpce správnosti tohoto správního aktu, týkající se nepochybně i doložky právní moci tohoto rozhodnutí.**

Krajský soud proto **opětovně** k tomuto stěžejnímu žalobnímu bodu žalobkyně, ve kterém tato zpochybňuje právní moc rozhodnutí ze dne 30.10.2013, ze kterého správní orgány vycházely v řízení o přestupku, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, **uvede dále rozsáhlejším a snad i přesvědčivějším způsobem opětovně závěry o aplikaci zásady presumpce správního aktu, když po zrušení svého rozhodnutí dospěl k tomu, že tyto závěry je třeba podrobněji odůvodnit a zároveň je třeba se vyjádřit i k uvedené poslední větě tohoto stěžejního žalobního bodu.** Přesto má soud stále za to, že i tato dílčí námitka, jejíž údajné nevypořádání v předchozím rozsudku soudu bylo základním důvodem pro jeho zrušení, tj. o tom, že **správní orgány údajně nereagovaly na její údajný návrh na přerušování řízení, byla vypořádána již ve zrušeném předchozím rozhodnutí uvedením názoru odlišného od žalobce, který byl přesvědčivě zdůvodněn** (ostatně ani sama žalobkyně tyto závěry nenapadla v kasační stížnosti podané proti předchozímu zrušenému rozsudku v části týkající se aplikace zásady presumpce správnosti rozhodnutí ze dne 30.10.2013, tedy, že závěrem o aplikaci zásady presumpce správnosti rozhodnutí ze dne 30.10.2013 byla i tato námitka „*minimálně implicitě*“ ve smyslu konstantní soudní judikatury NSS vypořádána - srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6Ads 237/2014-9). Navíc však krajský soud **rozšířil argumentaci** vzhledem k nové judikatuře NSS řešící problematiku **blanketních odvolání** (v dané věci bylo proti rozhodnutí o přestupku zmocněncem žalobce M.V. podáno blanketní odvolání) a v důsledku **obstrukčních a účelových jednání zmocněnců žalobkyně (R.K., M.V.),** doplnil odůvodnění nového

rozsudku o další, samostatné důvody pro zamítnutí žaloby z důvodu nedůvodnosti námitek uvedených v tomto stěžejním bodu (viz dále).

Krajský soud uvádí následující závěry:

Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (článek I. odst. 1 ústavy ČR je kromě jiného také **princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci** a ochrana dobré víry nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako **princip presumpce správního aktu veřejné moci** (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9.10.2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). **Doložka právní moci, byť sama není právní skutečností, která zakládá, mění či ruší právní vztahy, je úředním osvědčením o právní skutečnosti – nabytí právní moci. Jako takové jí svědčí presumpce správnosti** (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 2. 4. 1998 pod sp. zn. III. ÚS 456/97). Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout, může si o ni (vedle možností správního orgánu uvedených v § 57 odst. 1 písm. a) a b) – správní řád ve znění zákona č. 500/2004 Sb.) **učinít úsudek sám jen v případě, pokud o této otázce nebylo dosud pravomocně rozhodnuto (§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu**). Z tohoto argumentu a contrario (důkazem z opaku) vyplývá, že **pokud o této otázce již pravomocně rozhodnuto bylo, nemůže si o ní učinit úsudek sám správní orgán v rámci rozhodování o předběžné otázce. Rovněž tak právní úprava nestanoví, že by byl povinen správní orgán přerušovat řízení v případě, kdy by při vydání rozhodnutí vycházel v souladu s aplikací této zásady presumpce správního aktu z jiného pravomocného rozhodnutí. A k tomuto postupu v podstatě žalobkyně nutila správní orgány, když jim vytýkala, že se správní orgán prvního stupně měl „vyjádřit“ k jejímu údajnému upozornění ze dne 9.3.2013 (jak NSS však uvedl, jedná se o podání ze dne 9.3.2014, které však ve správním spisu obsaženo není), a že měl správní orgán vyčkat v pokračování řízení, než bude rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí ze dne 30.10.2013, které podala po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, když se údajně seznámila s tímto rozhodnutím, až se zmocněnec žalobkyně „osobně“ dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu. Pokud by správní orgán prvního stupně či žalovaný postupovaly v intencích tohoto nesprávného názoru žalobkyně, pomíjejícího a nerespektujícího zásadu presumpce správních aktů, sám by se dopustil nezákonností, když by nerespektoval tuto zásadu a překročil by svou pravomoc, čili jednal by ultra vires. K tomu lze jen dodat, že **právní řád je založen na zásadě presumpce správních aktů vydaných orgány veřejné správy – res judicata pro veritate accipitur**, dle které se má za to, že **správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej** (srov. Hendrych, D. a kol., Správní právo, obecná část, sedmé vydání, Praha, C.H. Beck 2009, str. 225, nebo obdobně rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Aplikace této zásady znamená, že **po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti, jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, prohlášen nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí ex nunc** (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2005, č.j. 6A 76/2001-96).**

Správní orgán prvního stupně ani žalovaný neměly žádnou pravomoc k tomu, aby přezkoumávaly správnost této doložky právní moci a ve zcela jiném řízení, tj. řízení o předmětném přestupku, se zabývaly otázkou zákonnosti doručování tohoto pravomocného rozhodnutí ze dne 30.10.2013. To může učinit správní orgán pouze v řízení o údajně podaném odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 30.10.2013, pokud by byla žalobkyně v tomto odvolacím řízení úspěšná, pak by to byl důvod pro obnovu řízení o přestupku. Pokud by měla žalobkyně pravdu ve svém tvrzení o tom, že v dané věci měl správní orgán přerušit řízení o přestupku a „vyčkat“ v řízení o odvolání proti rozhodnutí ze dne 30.10.2013, ze kterého správní orgány v řízení o přestupku vycházely, pak by nebylo možné vůbec tuto zásadu presumpce správního aktu aplikovat. Pak by však vždy ve správních řízeních, ve kterém je podkladem pro vydání rozhodnutí jiné, již pravomocné rozhodnutí správního orgánu, mohl účastník tohoto řízení zamezit jeho vydání tím, že zpochybní v tomto řízení právní moc tohoto rozhodnutí tvrzení o jeho nedoručení, příp. dodatečně podá odvolání proti tomuto jinému pravomocnému rozhodnutí a bude se dožadovat toho, aby správní orgán dané řízení přerušil. V tomto případě by tedy zásada presumpce správního aktu vztahující se i k vyznačené doložce právní moci byla v takových případech nepoužitelná.

Navíc, v neposlední řadě, krajský soud z předmětného podání ze dne 9.3.2014, obsaženého ve správním spise týkajícího se rozhodnutí, kterým byl žalobkyni mimo jiné uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel, nezjistil, že by v něm byla obsažena žádost o přerušení řízení nebo či by v něm namítala žalobkyně existenci předběžné otázky, tedy jestliže v tomto podání žádný návrh žalobkyně obsažený nebyl, tak, logicky, se s ním správní orgán nebyl ani povinen vypořádávat.

Krajský soud se zabýval otázkou zákonnosti postupu správního orgánu prvního přes výše uvedené skutečnosti stupně při doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013, a to v intencích právního názoru NSS obsaženého v bodu 42 zrušujícího rozsudku NSS. NSS v tomto zrušujícím rozsudku zastává názor, že v případě doručování správním orgánem účastníku řízení dle požadavku a jím udanou el. adresu (§ 19 odst. 3 správního řádu), tak pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na el. adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je „*oprávněn účastníkovi na požadovanou el. adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručení na el. adresu nepožádal).* Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou el. adresu doručovat, a z jakých důvodů, pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy“ srov. bod 34 zrušujícího rozsudku). V návaznosti na tento závěr pak NSS v bodu 42 zrušujícího rozsudku opětovně uvedl, že „*správní orgán je v případě, kdy nevyhoví žádosti účastníka o doručování na el. adresu, povinen tomuto účastníkovi sdělit, že jeho žádosti nevyhověl (viz výše)*“, a že tedy se nelze bez dalšího ztotožnit názorem krajského soudu vysloveném ve zrušeném rozsudku o tom, že v případě rozhodnutí ze dne 30.10.2013 bylo doručováno v souladu se správním řádem, že tedy **krajský soud vůbec nezkoumal, zda správní orgán účastníkovi sdělil, že jeho žádosti nevyhověl** (jednalo se o žádost R.K. jako zmocněnce žalobkyně, o doručování na výše zmíněnou el. adresu jím udanou v řízení, ve

kterém bylo vydáno rozhodnutí ze dne 30.10.2013, tj. jak uvedla žalobkyně, ...). Případně, aby krajský soud vyzkoumal, zda nejprve správní orgán prvního stupně doručoval toto rozhodnutí na tuto el. adresu dle požadavku zmocněnce žalobce R.K..

Ze správního spisu týkajícího se řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí ze dne 30.10.2013, vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Jak vyplývá z provedeného dokazování u jednání soudu, zmocněnci žalobkyně R.K., již všeobecně známému svým obstrukčním jednáním (tj. známým zejména správním orgánům a soudům ve správním soudnictví- viz argumentace soudu dále), odeslal pracovník správního orgánu příslušný k vyřízení přestupku (R.Š. z Magistrátu města Pardubic) elektronicky předvolání k nařízenému jednání na den 18.9.2013 s průvodním přípisem ze dne 23.8.2013 poučení o tom, že ...*“aby byla písemnost považována za doručenou, je třeba přijetí písemnosti potvrdit nejpozději následující pracovní den“*. Zmocněnec R.K. reagoval tak, jako obvykle činil v obdobných případech jeho obstrukčního jednání, čili nereagoval tak, jak stanoví platná právní úprava (§ 19 odst. 7). Proto nebyl správní orgán povinen doručovat mu další písemnosti, tedy ani rozhodnutí o přestupku, když uvedená pasivita tohoto zmocněnce (nepotvrzení převzetí uvedené datové zprávy zaručeným el. podpisem nejpozději následující den po jejím doručení dle § 19 odst. 7 správního řádu), navíc dostatečně známá správnímu orgánu z dále uvedené obvyklé a všeobecně známé obstrukční strategie tohoto zmocněnce, vedla správní orgán správně k jedinému závěru (o kterém nebyl povinen vydávat rozhodnutí), že totiž doručování písemností, tedy i rozhodnutí o přestupku, by rozhodně k urychlení řízení nepřispělo, a proto nebyl povinen správní orgán doručovat tomuto „obstrukčnímu“ zmocněnci ani rozhodnutí o přestupku. Ostatně o tom, že zmocněnec R.K. požadoval doručovat písemnosti elektronicky jen za účelem obstrukcí (aby pak nepotvrzoval přijetí těchto písemností) a aby později advokát Mgr. Topol, který zastupuje žalobce v obdobných věcech „*nikoliv náhodou*“ (to jsou citovaná slova NSS z jednoho jeho mnoha rozsudků komentujícího činnost tohoto a jiných „známých „zmocněnců“, kdy žaloby podává tento advokát, viz dále), namítal v žalobách vady v postupu správních orgánů při doručování. Tento závěr, že totiž nebude další písemnosti správní orgán doručovat elektronicky, může jistě správní orgán účastníkovi správního řízení sdělit, to je jistě možné a vhodné v běžných případech, kdy by mohlo dojít v důsledku neinformování o tomto postupu ke krácení práv účastníka řízení. Pokud však požadavek účastníka řízení nebo jeho zmocněnce na takový způsob doručování byl pouze součástí účelové a obstrukční strategie, tak takovému jednání právní ochranu poskytnout nelze (viz argumentace soudu dále). A že se v dané věci jednalo o takovou obstrukční strategii tohoto zmocněnce, svědčí nejen dále podrobně uvedená argumentace krajského soudu, ale i obsah reakce samotného R.K. na ni, když namísto dodržení zákonného postupu (potvrzení této zprávy zaručeným el. podpisem), poněkud nepatřičným až urážlivým způsobem komentoval postup správního orgánu v mailu ze dne 9.10.2019, z něhož vyplývá, že dle jeho názoru mu vznikl na zaslání písemností na el. adresu právní nárok a že „*úředník si zde hraje na právního eskamotéra a svévolného vykladač práva*“ a že „*doručení na e-mail je vždy urychlením řízení*“ (přičemž ale zamlčel, proč nepotvrdil přijetí předvolání zasláné el. s průvodní zprávou ze dne 23.8.2013 zaručeným el. podpisem, jak mu zákon ukládá).

Navíc v dané věci správní orgán zmocněnci R.K. uvedené sdělení o tom, že mu nebude zasílat písemnosti dle jeho požadavku na jeho elektronickou adresu, zaslal, jak vyplynulo z provedeného důkazu u jednání, tj. z dalšího předvolání obviněné z přestupku ze dne 18.9.2013 na další jednání dne 8.10.2013, ve kterém je toto sdělení v části označené jako „vyrozumění zmocněnce“ obsaženo i zdůvodněno tím, že předchozí písemnost (výše zmíněná zpráva ze dne 23.8.2013 s připojeným předvoláním obsahující upozornění na nutnost jejího potvrzení nejpozději v následující den po jejím přijetí) R.K. nepotvrdil nejpozději následující den po převzetí v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu, a že na zasílání písemností na el. adresu nevzniká právní nárok a to je možné využít jen k urychlení řízení.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že v případě R.K. jako obecného zmocněnce se s obdobným jednáním tohoto zmocněnce několikrát setkal, např. v případě řešeném pod sp. zn. 52A 80/2013. I v této věci totiž tento zmocněnec zvolil účelovou a procesní strategii, kterou je již dostatečně známý nejen správním orgánům, ale i krajským soudům a i NSS, v jehož judikatuře je již takový postup takto hodnocen, tj. zmocněnec žalobce R.K. požádal o doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, tj. ..., poté však přijetí zasílaných datových zpráv nepotvrzoval el. podpisem. Z bohaté judikatury NSS týkající se popisu účelového a obstrukčního jednání tohoto zmocněnce lze citovat např. z rozsudku NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26:

„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R.K.), kteřý požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“ K tomu snad už není co dodat.

Účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29). E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být

připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu. Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení. „*Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem (viz výše), odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46).

Jestliže zástupce zmocněnec zvolil pro doručování el. formu komunikace, musel tak vyjádřit souhlas s tímto způsobem komunikace včetně všech s ním spojených nedostatků a omezení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9.8.2012, č.j. 9As 100/2012-29 „*je odpovědností účastníka řízení, jaký zvolí procesní postup, včetně volby komunikačních prostředků se soudem a akceptace rozdílů, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků uplynou*“, přičemž „*doručování na el. adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě, opatřené nadto uznávaným el. podpisem adresáta*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). Jestliže si účastník řízení zvolí doručování na el. adresu, tedy i v případě, pokud odešle odvolání elektronicky do el. podatelny správního orgánu, musí nést riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručenou, musí proto počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena (srov. upozornění v souvislosti s používáním e-mailu při komunikaci se soudy na serveru www.justice.cz, srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2014, č.j. 7Afs 113/2014-33). Dalším znakem e-mailové komunikace je její zásadní neprůkaznost (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). A jak je zcela výstižně uvedeno v rozsudku NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, „*je třeba rozlišovat mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím e-mailu podle § 19 odst. 8 věta druhá a třetí a e-mailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu, popř. soudu. V případě podání účastníka řízení je rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu či soudu; proto pro zachování lhůty nestačí, je-li podání odesláno e-mailem poslední den lhůty (srov. např. usnesení NSS ze dne 11.8.2006, č.j. 8Afs 82/2006-68, nebo rozsudek č.j. 7Afs 113/2014-33). Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem e-mailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. Naproti tomu podle § 19 odst. 8 správního řádu správní orgán doručuje, jakoby účastník nepožádal o doručení na el. adresu (tedy zejména poštou na adresu trvalého pobytu), nepotvrdí-li adresát přijetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání e-mailu. Rozhodnou skutečností je tedy již samotné odeslání e-mailu bez ohledu na to, zda se zpráva dostala do dispozice serveru adresáta. Nejedná se přitom o výraz nerovnosti mezi povinnostmi správního orgánu a účastníka řízení, ale o dvě strany téže mince. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, bod 13).

Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37, „*pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem*

vsťřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (§ 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemnosti tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemnosti. Pokud se jedná o to, zda měl v dané věci správní orgán zasílat sdělení tomuto účelově a obstrukčně jednajícímu zmocněnci sdělení, že doručovat na jeho el. adresu nebude, tak krajský soud je názoru, jak ostatně uvedl i NSS ve zrušujícím rozsudku, že se jedná o aplikaci zásady součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 9 odst. 3 a § 4 správního řádu). Avšak v případě, kdy je zcela nepochybné, že výše uvedený zmocněnec žalobce R.K. jednal jako obvykle v jiných obdobných případech účelově, když účelově napřed udal tuto el. adresu pro doručování, aby pak potvrzení o převzetí takto doručovaných písemností správním orgánům nezasílal (srov. viz výše), tak takové jednání nepožívá právní ochrany a nelze podle názoru krajského soudu takovou zásadu součinnosti správního orgánu aplikovat a tudíž správní orgán prvního stupně nebyl vůbec ani povinen toto sdělení tomuto zmocněnci žalobce zasílat.

Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení, než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“, (srov. rozsudek NSS ze dne 25.9.2007, č.j. 2Afs 52/2007-50) přitom nepožívá soudní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2004-43, srov. i rozsudek NSS ze dne 31.7.2015, č.j. 8As 180/2014-45). Jestliže tento požadavek byl účelového a obstrukčního charakteru, jak soud již výše uvedl, tak takovému jednání nelze poskytovat žádnou ochranu, jedná se o jednání in fraudem legis a správní orgán tak ani nebyl povinen zmíněné sdělení zmocněnci žalobce zasílat, když **účelově a obstrukčně jednajícímu zmocněnci takovou ochranu nelze poskytovat**, jestliže jeho právo na doručování prostřednictvím datové sítě dle jeho požadavků bude účelové a nevznikl mu tak na ně nárok na tu, aby mu takové sdělení správní orgán vůbec zasílal. A **nyní něco podrobnějšího k hodnocení zmíněné obstrukční strategie:**

Krajskému soudu je z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014) známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (zmíněný R.K., dále M.V., M. J., P. K.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy **uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí**. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejším soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že „není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategii, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle“ (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) „přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-

31). V dané věci má soud za to, že i daná věc nevybočuje z uvedeného účelového charakteru jednání zmocněnce žalobce a námitky žalobce týkající se snahy žalobce o zpochybnění doručení rozhodnutí, kterým byl mimo jiné uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, považuje soud za účelové, obstrukčního charakteru. Navíc, jak již soud uvedl, je třeba vycházet z presumpce správnosti tohoto rozhodnutí, která se týká i doložky nabytí právní moci. Uvedené podklady svědčící o tom, že žalovaný postupoval při doručování žalovaného rozhodnutí s platnou právní úpravou, považuje soud za dostatečné a věrohodné.

Dalším důvodem pro závěr soudu o nedůvodnosti této námitky je i skutečnost, že tyto námitky uvedla **žalobkyně až v žalobě**, když zmocněnec žalobkyně **M.V. v řízení o přestupku podala odvolání pouze v blanketní formě**. V době vydání zrušeného rozsudku ještě nebyl krajskému soudu znám **rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-45**. Ten se obdobně jako v projednávané věci vztahoval k případu, kdy rovněž v přestupkové věci bylo podáno blanketní odvolání a věcné námitky uvedl žalobce až v žalobě. NSS v tomto rozsudku konstatoval, že se **žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, avšak toto neodůvodnil a nedoplňl jej, přičemž „mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě je nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné a stěžovateli je tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.**“ V projednávané věci zmocněnec M.V. patří k těm zmocněncům, které, jak je známo z úřední činnosti podepsaným soudem a určitě i NSS, hojně zastupuje žalobce v přestupkových řízeních, takže **nelze mít pochybnosti o tom, že určitě ví, co musí být obsahem odvolání, tj. že v něm musí být uvedeny odvolací námitky. Pokud tak neučinila, a námitky jsou uvedeny až v žalobě, tak je nutné ve shodě se závěry uvedené v citovaném rozsudku NSS konstatovat následující:**

Jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, **není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem**, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, **„účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí“** (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). V daném případě tak nelze vytýkat žalovanému nezákonnost jeho rozhodnutí, když žalovaný přezkoumal na základě blanketního odvolání prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, a též i rozsudek ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43). V tomto posledně citovaném rozsudku NSS k tomu ještě uvedl, že **„je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo správními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu**

přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení správními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-46). To v daném případě žalovaný učinil, a proto z tohoto důvodu nemohou námitky žalobce uvedené nejen v této části žaloby, ale i v celé žalobě obstát, a to právě vzhledem k tomu, že **zmocněnec žalobce M.V. podala blanketní odvolání a žalobkyně již tuto liknavost nemohla zhojit až v řízení soudním** (viz citovaný rozsudek NSS).

K dalším žalobním bodům uvádí soud dále uvedené právní závěry, které neshledal NSS ve zrušujícím rozsudku nesprávnými a v podstatě je potvrdil. Proto krajský soud dále uvedl, resp. opakoval ze zrušeného rozhodnutí tu argumentaci, kterou k těmto dalším námitkám ve zrušeném rozsudku uvedl, jelikož, jak bylo výše uvedeno, nebyla prokázána důvodnost námitek týkajících se doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013 zmocněnci R.K., tak soud zopakoval i tyto závěry týkající se doručování tohoto rozhodnutí, a to následujícím způsobem:

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, **ZEJMÉNA MŮŽE-LI TO PŘÍSPĚT K URYCHLENÍ ŘÍZENÍ**. Z uvedeného ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že **je na uvážení správního orgánu**, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, **aby bylo řízení urychleno**. Když však naopak správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět ke „zpomalení řízení“, tak **není povinen automaticky bez dalšího doručovat na tuto zmocněncem žalobce požadovanou a udanou adresu** a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy správní orgán má podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je **pouze zdržovací taktikou**. Z již dlouhé řady jiných věcí (např. ve věci sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 32/2014, 52A 80/2013 atd.) je krajskému soudu známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, volí zmocněnci žalobců v řízeních o přestupcích stejnou či obdobnou **procesní strategii**, což platí jak pro zmocněnce žalobkyně v řízení o přestupku, ukončeného žalovaným rozhodnutím (zmocněnec M.V.), tak i v řízení o přestupku, v němž byla rozhodnutím ze dne 30.10.2013 žalobkyni uložena výše zmíněná sankce v zákazu činnosti (zmocněnec R.K.). Tito zmocněnci volí stejnou či obdobnou procesní strategii, přičemž jejich postup je **účelový a obstrukčního charakteru**. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi údajně e-mailové adresy, převzetí, resp. doručení písemností, ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnosti (tedy i výše zmíněná rozhodnutí) jsou doručovány na adresu trvalého pobytu, vhozeny do schránky a doručeny fikcí, neboť **zásilky zmocněnec nepřebírá**. Žalobce tak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii „**na první pohled**“ dle předem připraveného scénáře. Ten používají žalobci v těchto věcech v různých verzích, např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu, poté zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu – tj. v daném případě týkajícího se žalovaného rozhodnutí jmenovaného advokáta a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňují doručení konečného rozhodnutí ve věci. Uvedené závěry nejsou výsledkem posouzení jen krajským soudem. Obdobný případ řešil i **Nejvyšší správní soud**, který k tomu uvedl, že „**není**

náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocenší cíle“ (s odkazem na rozsudky NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) **„přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“** (K tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). Tito zmocněnci a potažmo i zástupce žalobkyně založily tak svou strategii **na obstrukčním a účelovém zneužití** výše citovaných ustanovení správního řádu (§ 19 odst. 3, 8), **když se snaží o zmaření doručení písemnosti a rozhodnutí správních orgánů a jejich doručení realizované fikcí následně v žalobě napadají (když tyto námitky často ani neuplatňují v odvolání ale až v žalobě).** Tato jejich procesní strategie však přehlíží skutečnost, že požadavku zmocněnců žalobců na doručování na jimi uvedenou elektronickou **adresu není povinen správní orgán automaticky vyhovět**, a to tím spíše v případě, když má již bohaté zkušenosti s účelovým a obstrukčním jednáním těchto zmocněnců z jiných přestupkových řízení. Krajský soud není proto povinen v tomto řízení přezkoumávat způsob a platnost doručování rozhodnutí ze dne 30.10.2013, když je nutné navíc vycházet **ze zásady presumpce správnosti tohoto správního aktu zahrnující i vyznačenou doložku právní moci (30.11.2013)**, navíc z doručky přiložené k tomuto rozhodnutí vyplývá, že toto rozhodnutí **bylo skutečně zmocněnci žalobkyně R.K. doručeno fikcí**. Na tom nemůže nic změnit to, že žalobkyně po nabytí právní moci podala proti tomuto rozhodnutí „*odvolání*“, přičemž za okamžik doručení považovala až den, kdy její zástupce nahlédl do spisu a seznámil se s tímto rozhodnutím. V případě žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v tomto případě rovněž neshledal krajský soud vady řízení týkající se doručování těchto rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá (a rovněž tak vyplývá i z rozhodovací praxe podepsaného krajského soudu), že zmocněnec **M.V.** opakovaně zastupuje žalobce v přestupkových řízeních správního orgánu prvního stupně, přičemž, jak soud již výše uvedl, zcela účelově požaduje doručování na jí udanou elektronickou adresu, na kterou se nepodaří správnímu orgánu písemnost doručovat, poté správní orgán doručuje tak, jako by o doručení na elektronickou adresu nebylo požádáno (§ 19 odst. 9 správního řádu). V daném případě doručil správní orgán prvního stupně tomuto zmocněnci žalobkyně veškeré písemnosti, tedy i předvolání k ústnímu jednání (fikci), což až nyní žalobkyně v žalobě zpochybňuje. V dané věci jednání jmenovaného zmocněnce **nevybočilo z obstrukčního a účelového charakteru jednání tohoto zmocněnce**, navíc správní orgán neúspěšně doručoval písemnosti zmocněnci žalobkyně nejprve na jí udanou elektronickou adresu (...), **avšak jako obvykle, tento zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti, proto správní orgán doručoval písemnosti tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu).** Navíc, a to soud považuje za podstatné, tak to ani **nebyl povinen správní orgán postupovat**, když v případě tohoto zmocněnce bylo zcela jasné, že doručování na elektronickou adresu zmocněnce **nemohlo přispět k urychlení řízení, ba právě naopak** (§ 19 odst. 3 správního řádu). Správní orgán tedy správně doručil i zmíněné předvolání k jednání fikcí. Ostatně obstrukčnost a účelovost jednání těchto zmocněnců ve věcech žalobců v obdobných přestupkových věcech zastupovaných v soudních řízeních v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem dokreslují i bohaté zkušenosti podepsaného soudu v řadě dalších věcí (např. 52 A 32/2014, 52 A 30/2014 52 A 80/2013 atd.), kdy právě v žalobách v těchto věcech se snaží tento advokát zpochybňovat doručování písemností v elektronické podobě zmocněncům i dokonce z hlediska způsobu jejich odesílání ze správních úřadů. Tvrdí totiž s oblibou, že když tyto písemnosti nejsou odesílány z elektronické podatelny správního úřadu,

tak se jedná o neplatné či neúčinné doručování. V tomto případě již rozhodoval NSS, který dospěl k závěru o nesprávnosti této argumentace (rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, čj. 6 As 218/2014-33).

Věc tedy **nebyla** projednána nezákonně, jak tvrdil žalobce, ale naopak v souladu s ust. § 74 zákona o přestupcích, když se žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce, v důsledku jím zvoleného účelového a obstrukčního charakteru, **sama zbavila možnosti hájit svá práva při ústním jednání**. Rovněž námitka žalobkyně o tom, že nebyla vyzvána k doplnění blanketního odvolání, je zcela účelová, když se žalobkyně účelově snaží využít ve svůj prospěch judikáty týkající se této problematiky (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 4/2009 atd.). Je samozřejmě právem žalobkyně podat blanketní odvolání, avšak jestliže se jedná o stejnou procesní strategii, kterou volí tito zmocněnci žalobců v dalších přestupkových věcech (v převážné většině věcí projednávaných podepsaným soudem tito zmocněnci žalobců podávají blanketní odvolání, aby pak stejný zástupce těchto žalobců v soudním řízení teprve až v žalobě uvedl celou plejádu námitek, včetně toho, že zmocněnci žalobců nebyli vyzváni k doplnění blanketního odvolání; to soud již považuje za účelové jednání - argumentace viz. výše). Tito zmocněnci, resp. zástupce těchto žalobců, zřejmě spoléhají na aplikaci jimi uvedené judikatury týkající se blanketních odvolání, avšak zcela přehlédli, že ta se vztahuje ke zcela jiné skutkové situaci. Krajský soud nemůže přijmout zástupcem žalobkyně předestřený zjednodušený postup, který absenci zamýšlených odvolacích důvodů v odvolání bez dalšího spojuje s povinností správního orgánu stanovit odvolateli lhůtu k doplnění odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu a s povinností doplnit odvolání o odvolací důvody. Žalobcem uváděná judikatura se týká procesní situace, kdy žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán na tuto žádost žalobce nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání žalobce, aniž by bylo doplněno (srov. rozsudek podepsaného krajského soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sbírky rozhodnutí NSS). Nedůvodná je konečně námitka žalobce týkající se údajného porušení zásad „*individuálního uvážení*.“ Sama žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce se svým výše zmíněným účelovým postupem, kdy podala odvolání v blanketní formě, bez uvedení odvolacích důvodů, sama připravila o možnost uplatnění a projednání svých věcných námitek proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. A v takovém případě odvolací orgán není povinen vyhledávat za žalobkyni konkrétní odvolací námitky a podrobně tak přezkoumávat tímto odvolání napadené rozhodnutí. Jestliže žalobkyně neuvedla žádné konkrétní odvolací námitky, nemohla důvodně očekávat, že žalovaný, jako odvolací orgán, bude vymýšlet podrobnou argumentaci za účelem obhajoby rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud neshledal jeho nesoulad s právními předpisy. Podle ust. § 89 odst. 2 totiž odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je proto naopak v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, jestliže v případě, že odvolací orgán shledal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a neshledal, že veřejným zájmem nevyžaduje přezkoumání správnosti žalovaného rozhodnutí, tak mohl v obdobných věcech aplikovat stejnou argumentaci. I v tomto řízení totiž platí zásada „*vigilantibus iura*“ (každý, nechť se střeží své práva sám). Na výše uvedených závěrech nemohla změnit dodatečně uplatněná námitka zástupcem žalobce u jednání soudu dne 25.2.2015 o tom, že písemnost ze dne 6.12.2014, doručovanou elektronicky M.V., ve které je obsaženo sdělení správního orgánu, že správní

orgán bude doručovat už jen prostřednictvím držitele poštovní licence, měl správní orgán zaslat i prostřednictvím „pošty“. Jednak tato námitka byla v rozporu s koncentrační zásadou uplatněna až po zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), avšak sama o sobě byla nedůvodná. Správní orgán totiž ani nebyl povinen M.V. uvedenou informaci zasílat, a to ani elektronicky, když neměla na zákonnost postupu správního orgánu a na výsledek správního řízení žádný vliv. Naopak nepotvrzení přijetí této zprávy pouze dosvědčuje účelovost postupu zmocněnce a správnost postupu správního orgánu, tj. že převzetí písemností doručovaných elektronicky tento zmocněnec nepotvrzuje a že tedy je oprávněn správní orgán postupovat dle § 19 odst. 8 správního řádu a doručovat další rozhodné písemnosti, tj. zejména rozhodnutí o přestupku, prostřednictvím držitele poštovní licence. Zástupcem žalobkyně navržené dokazování soud neprováděl, neboť skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a potřebné dokazování bylo v odpovídajícím rozsahu provedeno při jednání soudu dne 17.5.2017.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Žalobkyně byla sice v řízení úspěšná se svou kasační stížností proti předchozímu zrušenému rozsudku, ale rozhodující je celkový, konečný stav, a podle tohoto žaloba nebyla důvodná, proto soud nepřiznal žalobkyni ani právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. května 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová